

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Пазарджик , 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на единадесети януари, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201343 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от К. А. Н., ЕГН ***** от гр.Пазарджик,
ул.“Княз Ал. Батенберг“ № 4 против Електронен фиш Серия К № 3549549
издаден от ОД на МВР- Пазарджик, с който на основание чл.189 ал.4 във вр. с
чл.182 ал.1, т.3 от ЗДвП, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП е наложена
глоба в размер на 100 (сто) лева.

В жалбата се твърди наличие на материална и процесуална
незаконосъобразност на ЕФ, като се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява
лично, но изпраща процесуален представител, който поддържа жалбата и
пледира за отмяна на ЕФ. Искане и присъждане на деловодни разноски.

За ответникът по жалбата – териториалната структура на ОД на МВР
Пазарджик, редовно призована чрез директора, не се явява представител.
Постъпва писмено становище от пълномощник на директора, с което се иска
потвърждаване на ЕФ, прави се възражение за прекомерност на разноските и
на свой ред иска присъждане на такива под формата на юрисконсултско

възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени доказателства и веществени доказателствени средства, при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

Жалбоподателят е санкциониран затова, че на 12.03.2020 г., в 14:57 часа, в гр. Пазарджик, на ***, в посока на движение към АМ „Тракия“, е управлявал лек автомобил „БМВ 730Д Х Драйв“ с рег. № ***, като се е движел с превишена скорост от 77 км/ч, при максимално допустима за движение в населено място 50 км/ч. Скоростта била заснета и установена с автоматизирано техническо средство (АТТС) - мобилна радарна система ARH CAM S1 с № 11743bb. Системата отчела движение със скорост от 80 км/ч, т.е. превишение на скоростта от 30 км/ч, но от това превишение били извадени 3 км/ч, каквато е възможната технически допустима грешка на техническото средство при засичане на движение със скорост до 100 км/ч, което е в полза на жалбоподателя. Така се формирало превишението от 27 км/ч.

Въз основа на това бил издаден атакуваният ЕФ, който бил връчен лично на жалбоподателя на 26.07.20г., а жалбата против него била подадена на 31.07.2020г., т.е. в срока по чл.189 ал.8 от ЗДП, при което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на обжалвания ЕФ.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства, показанията на св.С. Д. и веществени доказателствени средства - фотоси от гореописаното АТСС и снимка към протокол за използване на АТСС, които са абсолютно непротиворечиви.

При така установеното съдът намира, че жалбата е неоснователна.

В хода на административнонаказателното производство по безспорен начин се доказва фактът на извършеното нарушение от страна на жалбоподателя по чл.182 ал.1, т.3 във вр. с чл.21 ал.1 от ЗДвП.

Административнонаказателната отговорност на Н. е ангажирана на основание чл.188 ал.1 от ЗДвП, а именно като ползвател на управляваното

МПС, по отношение на което е регистрирано процесното нарушение, а не като негов собственик, както е записано във фиша, но за това отношение ще бъде взето по-долу. За това, че Н. е ползвател на процесния автомобил свидетелстват и данните от справка за собственост и регистрация на ПС от ЦБ-КАТ (л.4 от делото). Тези факти не се оспорват и от санкционираното лице в депозираната жалба. В обжалвания електронен фиш изрично е цитирана дадената от законодателя възможност на санкционираното лице на основание чл.189 ал.5 от ЗДвП в 14-дневен срок да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС, въз основа на които да се анулира издадения фиш. Такива действия очевидно не са предприети от страна на жалбоподателя, след узнаването за издадения ЕФ, поради което с оглед нормата на чл.188 ал.1 от ЗДвП, правилно е бил санкциониран, в качеството му на управляващ МПС. Поради всичко това следва да се заключи, че авторството на нарушението в лицето на санкционирания е безспорно доказано.

Съдът констатира, че при издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на санкционираното лице.

На първо място следва да се отбележи, че съгласно чл.189 ал.4 изр.първо от ЗДвП: *„При нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение”*.

Внимателният анализ на разпоредбата налага извода, че когато е налице нарушение - установено и заснето с техническо средство, тогава се издава електронен фиш - в отсъствие на контролен орган и на нарушител.

С измененията на ЗДП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., законът беше съобразен с изложените в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП беше добавен терминът „автоматизирано” техническо средство, а съгласно §6, т.65 от ДР на ЗДП– „Автоматизирани технически средства и

системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”. Казано с други думи, контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. За всичко това се съставя и протокол. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган, т.е. той по никакъв начин не влияе на процеса на самото измерване на скоростта от съответното АТСС, което абсолютно независимо и на база вградения му софтуер и радар извършва измерване, респ. заснемане и се констатира евентуално превишение. При това положение е несъмнено, че нарушението се констатира в отсъствие на намеса на контролния орган.

С оглед на това според настоящия съдебен състав не са налице никакви, дори и служебно установени нарушения на процесуалните правила при издаване на ЕФ.

Видно е, че ЕФ е издаден в законоустановените срокове, в рамките на материалната и териториална компетентност на своя издател. Неговото съдържание съответства на изискванията на чл.189 ал.4 изр.2-ро от ЗДвП, т.е. отразява териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което съвпада с данните от техническото средство, изведени на фотосите.

Описано е нарушението по време, място и констатирано превишение на скоростта, а именно на 12.03.2020 г. в 14:57 часа, в гр. Пазарджик, на ***, в посока на движение към АМ „Тракия“, заснето с мобилна радарна система ARH CAM S1 и отчетен толеранс от минус 3 км/ч от измерената скорост на МПС л.а. „БМВ 730Д Х Драйв“ с рег. № ***, с което извършено нарушение за скорост, установено и заснето с автоматизирано техническо средство с №

11743bb - установена стойност на скоростта- 77 км/ч. Посочена е и посоката на движение на лекия автомобил. Разминаване между скоростта, която се сочи като измерена по данните от фотоса, изведен от АТСС /л.7 от делото/ - 80 км/ч и възприетата като установена в ЕФ скорост - 77 км/ч, се отдава на редуцирането ѝ, предвид възможността за допустима техническа грешка от 3 км/час при засичане на скорост под 100 км/ч, която е отчетена в полза на нарушителя. Посочена е нарушената разпоредба на ЗДвП - чл. 21 ал.1, както и наложената глоба по размер, място, начин и срок на плащане. Индивидуализирано е в пълна степен и техническото средство, с което е извършено заснемането и е засечена превишената скорост.

Посочено е каква е била разрешената скорост в конкретния пътен участък, а и от посоченото място на извършване на нарушението във фиша става ясно, че се касае за засечена скорост в населено място, където максимално допустимата скорост на движение е 50 км/ч.

Работният режим на АТСС е посочен в изготвения протокол за използване на АТСС, съгласно чл.10 от Наредба № 8121з-532/2015 г. на МВР (л.9 от делото), видно от който е че техническото средство е работело в режим на измерване „С“ – стационарен, като са били засичани приближаващите към него автомобили. Правилно в ЕФ е посочена стойността на установената скорост, след отчитането на толеранса от минус 3 км/ч и стойността на превишението.

От моментния фотос /л.7 от делото/, придружаващ ЕФ, имаща статут на вещественно доказателствено средство по смисъла на чл.189 ал.15 от ЗДвП, може да се заключи, че снимката, заснета от техническото средство, с което е било регистрирано нарушението е напълно валидна и изготвена в съответствие с техническите изисквания. Визираните реквизити в долната част на фотоса напълно съответстват на възприетото като време, начин и място на извършване на нарушението. Засичани са били приближаващите се автомобили.

Процесното техническото средство е одобрен тип средство за измерване на скоростта и към момента на установяване на нарушението е било технически изправно (виж удостоверение за одобрен тип средство за измерване и протоколи от първоначална и последваща проверка за

техническа изправност на л.11-13 от делото). Несъстоятелно е възражението на пълномощника на жалбоподателя, че протоколите за техническа изправност касаели друго АТСС. Изрично в Протокол от проверка № 54-С-ИСИС/30.09.19г. е посочен фабричният номер на провереното АТСС – 11743ВВ, който напълно съответства на номера на АТСС изписан във фиша.

От приложената снимка към протокол за използване на АТСС (л.53 от делото) и от показанията на св. Д. - полицейският служител, който на процесната дата, час и място е бил оператор на АТСС, става ясно, че е заснето и разположението на АТСС, непосредствено преди започването на работния режим на системата и това съответства на данните от протокола за използване на АТСС, съгласно чл.10 ал.3 от Наредба № 8121з-532/2015 г. на МВР. Става ясно, че АТСС е било разположено преди табела Д12, указваща край на населеното място /гр.Пазарджик на изхода към АМ „Тракия“/, като са били засичани автомобилите, които са се движели от вътрешността на града към неговия изход в посока магистралата, т.е. които са приближавали техническото средство.

От приетите като писмени доказателства официално уведомително писмо от ОПУ-Пазарджик и приложените към него карти на процесния пътен участък /л. 41-43 от делото/ става ясно, че АТСС е било позиционирано, съобразно отразените на фотоса /л.7/ GPS координати, като е било на разстояние 377 метра от табела Д12, в посока към вътрешността на града. От това пък следва, че автомобилът на жалбоподателя в момента на заснемането на нарушението е бил още по-към вътрешността на града, т.к. е бил заснет, когато е бил на 62м преди техническото средство. Казано с други думи, превишението на скоростта несъмнено е бил в рамките на населеното място.

Съставеният протокол за използване на АТСС съдържа всички изискуеми от закона реквизити (виж протокола на л.9 от делото). Несъстоятелно е възражението на пълномощника на жалбоподателя, че този протокол е опорчен, т.к. в него не било отразено началото и края на

контролирания участък. В конкретния случай това не е необходимо, т.к. АТСС е било разположена стационарно временно на пътното платно, а според чл.10 ал.2 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, само когато се извършва контрол за скорост във време на движение с мобилно АТСС трябва да се отбелязва началото и краят на контролирания участък, т.е. когато техническото средство се намирало в автомобил, който се движи и засича за скорост. В конкретния казус е била налице хипотезата на чл.10 ал.3 от наредбата, като изискванията са спазени.

Несъстоятелно е и възражението, че в протокола по чл.10 от наредбата не били посочени номерата на първото и последното изображение заснети с АТСС. Да, такива не са посочени, но пък са посочени общо направените за съответното място на контрол изображения с нарушения – 112 броя. Непосочването на номерата на първото и последното изображение не опорочава по никакъв начин процедурата по издаването на ЕФ, още по-малко накърнява правото на защита на санкционираното лице. Смисълът на това посочване има отношение към работата на оператора с АТСС и неговата отчетност пред длъжностното лице, което проверява и приема от оператора изготвените статични изображения /фотоси със заснети нарушения/. Така се препятства възможност за евентуална злоупотреба от полицейския служител работил с АТСС, защото ако принципно последният е недобросъвестен, то той би могъл да укрие, унищожи и т.н. конкретни фотоси, на които е заснето нарушение, защото например познава регистрационния номер на конкретен автомобил и знае кой е неговия собственик, като по този начин му направи услуга или по други субективни причини, свързани с установяване на определени корупционни практики и т.н.

Несъстоятелно е и възражението, че процедурата по издаване на ЕФ е опорочена, т.к. към инкриминираната дата собственик на процесното МПС не е бил жалбоподателят К. Н.а, а дружеството „У.“ ЕАД, като Н. бил само ползвател. Сочи се, че при това положение е следвало първоначално да се издаде ЕФ против законния представител на дружеството собственик, а евентуално след това, ако той подаде декларация по чл.189 ал.5, изр.2 от ЗДП, чак тогава първоначално издадения фиш да се анулира и да се издаде нов

против ползвателя.

Да, действително от справката за собственост на процесното МПС /л.4 от делото/ се установява, че собственик на МПС към инкриминираната дата е лизинговото дружество „У.“ ЕАД, което без съмнение, по силата на договор за лизинг, го е предоставило за ползване на жалбоподателя. Възражението в горния смисъл обаче не би било направено ако се държеше сметка за разпоредбата на чл.4 ал.1 и ал.3 от Наредба № I-45/24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства и на чл. 140, ал.2 от ЗДвП, съответно на приложимостта на тези норми пред общата разпоредба на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Принципно положение по силата на чл.4 ал.1 от горепосочената наредба е, че всяко МПС се регистрира на името на собственика. Нормата на чл.4 ал.3 от Наредбата пък сочи, че физическо или юридическо лице, което използва превозното средство по силата на правно основание, различно от правото на собственост, се вписва в свидетелството за регистрация като ползвател на превозното средство по искане на собственика. Именно това обстоятелство е налице и в настоящия казус, т.к. видно от справката за собственост на процесното МПС, като негов ползвател е вписан жалбоподателят. Във връзка с всичко това следва да се каже още, че от цитираните законови текстове по-горе е видно, че в чл.188 ал.1 от ЗДвП и чл.4 ал.3 от Наредбата законодателят е използвал понятието „ползване“, докато в чл. 188, ал. 1 е регламентирал „предоставяне“ на МПС от собственика на друго лице. При наличие на безспорни по делото доказателства, че собственик на МПС е „У.“ ЕАД, така както са регистрирани данните за собственост на превозното средство, но същевременно в информационната система на Сектор „КАТ-ПП“ има официално регистрирани данни за жалбоподателя, вписан като ползвател на превозното средство, то се налага несъмнения извод, че електронният фиш следва да бъде издаден именно срещу последния. След като данните за ползвателя на превозното средство са били налични, то фактически обосновано, на основание чл.188, ал.1 от ЗДвП, електронен фиш да е издаден на ползвателя. При това положение възможността за Н. да се освободи от отговорността,

към която е привлечен се изразява в това да подаде декларация по чл.189 ал.5, изр.2 от ЗДвП, нещо което обаче той не е направил, заради което именно той следва да бъде санкциониран.

Поради всичко казано до тук следва да се заключи, че възраженията във въззивната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения /СПН/, накърняващи правото на защита, респ. за нарушение на материалния закон, при издаването на обжалвания ЕФ, се неоснователни.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява осъществен състав на нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП, която предвижда забрана за водачите при избиране скоростта на движение на пътно превозно средство да превишават установени стойности на скоростта, като за населено място тази стойност е 50 км/ч съгласно същата правна норма. При установяване на скоростта на движение е отчетен толеранс от минус 3 км/ч от измерената скорост, което е в рамките на техническата грешка допустима за техническото средство за измерване, поради това посочената на снимковия материал, отчетената скорост на движение на МПС от 80 км/час, съответства на описаната в ЕФ скорост от 77 км/час.

С оглед на всичко казано до тук съдът намира, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, чрез налагане на предвидената глоба в абсолютно определен от закона размер, съответен на стойността на превишението на скоростта. Поради абсолютно определения в закона размер на глобата, а именно 100 лева за превишение от порядъка 21 до 30 км/ч, съдът не разполага с правомощия и възможност да намали същата, респ. да измени ЕФ.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, който е неблагоприятен за жалбоподателя, то искането за присъждане на разноски в негова полза не може да бъде уважено.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, принципно ответната страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време обаче искането на Асен Сашев Гешев, в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР-Пазарджик, от която териториална структура е издаден

фишът, направено в постъпило писмено становище по съществото на спора преди последното съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал.5 вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.32, т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно от представеното пълномощно пълномощникът Асен Сашев Гешев – началник сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноски е обективна и невиновна, като на репарирание подлежат само действително направените разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единственото изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение, когато ще е законосъобразно присъждането на разноски, без същите да са доказани по делото. Нормата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#) е процесуална и като такава е от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото е представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на [чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК](#).

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при същата дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК във вр. с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконосултско възнаграждение, а изходът на спора е частично благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик, не е бил представляван от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#).

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример би могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. №

14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), който текст е субсидиарно приложим чрез нормата на [чл. 144 от АПК](#). Както в разпоредбите на [чл. 143 от АПК](#), така и на [чл. 78 от ГПК](#) законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноски, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвидено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), която норма е приложима само по отношение на възнаграждението на юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган не са посочени в нормата на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#). Настоящият съдебен състав счита, че горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което е недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разноски на основание [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) се присъждат на основание [Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) само при защита от юрисконсулт, но не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложеното не противоречи на [Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г.](#) на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между едноличен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и др.; колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представляван в съдебното производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение № 80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г., Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. № 3049/2019г. и др.

По изложените до тук съображения Пазарджишкият районен съд в настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № 3549549 на ОД на

МВР-Пазарджик, с който на К. А. Н., ЕГН ***** от гр.Пазарджик, ул.“Княз Ал. Батенберг“ № 4, на основание чл.189 ал.4 във вр. с чл.182 ал.1, т.3 от ЗДвП, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 (сто) лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията за присъждане на разноси в полза на жалбоподателя и в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____